

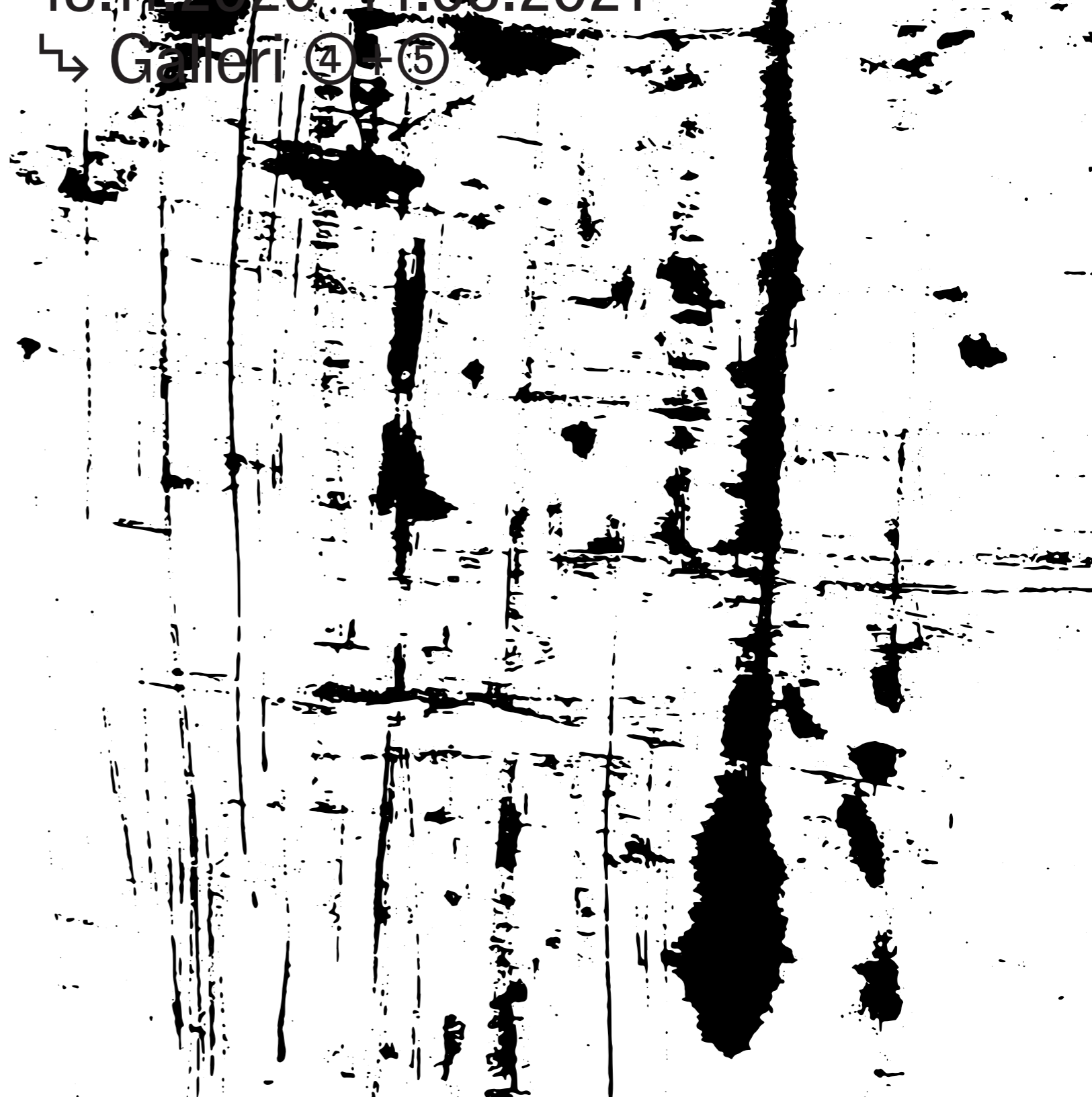

*En udstilling i tre kapitler: Værker fra
Busan Biennalen af Carey YOUNG,
Kim GORDON & JANG Minseung /*

전시 세 편: 캐리 영, 김 고든, 장민승 -
부산비엔날레로부터

13.11.2020 - 14.03.2021

↳ Galleri ④ + ⑤

Words at an Exhibition 《열장의 이야기와 다섯 편의 시》 *an exhibition in ten chapters and five poems* var titlen på Busan Biennalen 2020, hvor Jacob Fabricius (kunstnerisk leder på Kunsthal Aarhus) var kunstnerisk leder i 2019–2020. Titlen er taget fra den russiske komponist Modest Mussorgsky's (1839–1881) klaverkomposition *Udstillingsbilleder* (1874), en musik fortolkning af ti kunstværker lavet af hans ven Viktor Hartmann (1834–1873). Mussorgsky omsatte Hartmanns todimensionale værker til et andet medium: lyd. Ved at låne dette fortolkningsmæssige greb stræbte Busan Biennalen 2020 efter at omsætte byen til noveller, digte, kunstværker og lyd. Via disse kunstformer gav Busan Biennalen 2020 de besøgende mulighed for at udforske Busans historie og bylandskab gennem fiktive lag. I forbindelse med Busan Biennalen blev hver enkelt af de underliggende tekster beskrevet som et kapitel, ganske ligesom Mussorgsky delte sine værker op i ti kompositioner og fem tilbagevendende, varierede lydintermezzoer. Biennalekunstnerne blev ikke bedt om direkte at illustrere disse kompositioner, men i stedet om at bruge dem som udgangspunkt eller inspiration for deres egne udtryk.

De følgende tre videoværker blev alle vist i Busan og kan give et lille indblik i *Words at an Exhibition* 《열장의 이야기와 다섯 편의 시》 *an exhibition in ten chapters and five poems* her på Kunsthal Aarhus. Værkerne repræsenterer centrale emner fra Busan Biennalen 2020. Her tages emner som køn, historiske traumer og byrum op. Kunsthal Aarhus har samarbejdet med Sydkorea flere gange i løbet af de sidste tre år. Derfor er det naturligt at følge op og præsentere et lille udvalg fra Busan udstillingen her i Kunsthal Aarhus.

13.11.2020–31.12.2020: Carey YOUNG, *The Vision Machine*, 2020. En-kanalsvideo, farve, lyd, 13:27 min. Courtesy Paula Cooper Gallery, New York

Hvordan ville det være, hvis den visuelle kultur blev produceret og kontrolleret af kvinder? YOUNG fremkalder visionen om en kvindelig verdensorden ved at undersøge blikket, kvinder og magt og ved at filme kvindelige fabriksarbejdere hos SIGMA Corporation, en af de største producenter af linser til både fotografi, avanceret videoudstyr og filmproduktion. Iført hvide kitler og mundbind er de i færd med at samle og teste linser hele vejen igennem produktionsprocessen. I *The Vision Machine* antager runde former en hypnotisk effekt; på flimrende vis klippes der mellem øjne, optikker og maskiner, hvis bevægelser og lyde er dragende men samtidig nærmest militaristiske. Ved hjælp af linser, der rent faktisk er fremstillet af de arbejdere, som Young skildrer, anskuer hendes forankrede kamera kvinderne som eksperter med specifikke færdigheder og erfaringer, og hermed kan hun næsten siges at vende de filmiske normer angående mandlig identitet, ophavsret og teknisk overlegenhed på hovedet. *The Vision Machine* udgør et spekulativt modstykke til film som *Metropolis* (Fritz Lang, 1927), *Man with a Movie Camera* (Dziga Vertov, 1929) eller Antonioni's *Blow Up* (1966). *The Vision Machine* hylder kvindelige arbejdere, deres intelligens og deres evne til at virkeliggøre en fremtidig vision, der kan føre den maskulint orienterede verdensorden i en ny retning. *The Vision Machine* dykker dybere ned i problemstillinger, der har med kvinder, blik, rammesætning og magt at gøre – temaer, som Young tidligere har udforsket i *Palais de Justice* (2017) og er dermed nummer to film i en filmserie, der udforsker relationerne mellem kvinder, kameraet og magtsystemerne. Carey Youngs forskningsbaserede praksis udforsker forholdet mellem krop, sprog, retorik og magtsystemer. Hun bruger værktøjer fra konceptkunsten og institutionel kritik i sit arbejde med at udvikle videoer, performancekunst, fotografier og installationer, der ofte udspringer af undersøgelser af retslige og kommercielle sfærer.

08.01.2021–07.02.2020: Kim GORDON, *July 24, 2020*, 2020 En-kanalsvideo, farve, lyd, 6:53 min. Courtesy 303 Gallery, New York. Videoptagelser af JiYeon Seong / Kim Gordon

Kim GORDON er kunstner, forfatter og stiftende medlem af New Wave bandet Sonic Youth. Hendes visuelle praksis, der omfatter både maleri, skulptur, video, performance og design, kan defineres som en overfladens morfologi. Hendes værk styres af mottoet "det udvendige er det indvendige, og det indvendige er det udvendige" (en omskrivning af én af Gordons sange fra 1995, "Panty Lies", der selv var inspireret af et Andy Warhol citat, hvor han siger, at "popkunsten tog det indvendige og gjorde det udvendigt. Den tog også det udvendige og gjorde det til noget indvendigt"). Kim Gordon ville egentlig have skabt

et nyt værk til Busan Biennalen 2020 helt selv, men på grund af Covid19 kunne hun ikke rejse til Syd Korea for at vælge skuespillere og locations på stedet. I stedet sendte Gordon en række instrukser til udstillingsholdet i Busan. Gordon bad teamet om aktivt at bruge deres hænder, øjne og ører og være med til at researche og optage hendes nye film, *July 24, 2020*. Hun sendte korte beskrivelser og instruktioner som f.eks.: "En gyde, gerne bag en restaurant eller et smalt stræde med nudelstande i den gamle del af byen. En ung mand/dreng og pige iført denimjakker ser på hinanden; så kysser de. Drengen har en cigaret siddende i munden uden at tænde den; han giver den derefter til pigen. Drengen kører med bus. En kvinde med lange ben spiser en doughnut. En gammel kvinde, der spiser nudler. En dreng, der sover. Gå gennem det store indkøbscenter og film butikkerne osv.; det kunne godt være længere, måske 10 minutter [...]". Disse scener skulle filmes med en smartphone i Busan i Sydkorea. En af kuratorerne, JiYeon Seong, bad en række venner om at være med, fandt passende locations og filmede det hele med sin telefon. Hun sendte alle optagelserne til Gordon, som derefter redigerede dem sammen med sine egne klip fra Californien og lagde lydsiden på. Værket lægger sig i forlængelse af punkbevægelsens gør-det-selv-tankegang, og Gordons særlige humor ledsages af en rå æstetik, der resulterer i en hallucinerende film. Den underspillede teknik har en fremmedgørende effekt: Gordon forvandler både det fysiske og det sociale landskab og får det til at tale hendes poetiske sprog.

09.02.2020–14.03.2020: JANG Minseung, *Voiceless-pitch-dark*, 2014. En-kanalsvideo, sort/hvid, lyd, 25 min. Courtesy MOCA Busan Collection

JANG Minseung arbejder på tværs af forskellige discipliner, herunder skulptur, møbeldesign, fotografi, video og lyd. I alle sammenhænge beskæftiger han sig med spørgsmål om sted såvel som kulturelle og sociale problemer. Jangs særlige interesse i historiske traumer fremgår tydeligt af mange af hans værker: Jangs synæstetiske udstilling *The Moments* (2012) var et samarbejde med musikeren og komponisten Jung Jaeil, der er kendt for sine filmiske lydbilleder til filmene *Okja* og *Parasite*. Udstillingen inviterede publikum til at møde havet via medieværker, der bød på særlige audiovisuelle oplevelser og minder. Naturen er også et vigtigt tematisk og æstetisk element i Jangs arbejde. Hans film *Over There* (2018) dokumenterede vulkanen Hallasan og havlandskaberne omkring Jeju over en periode på 1.000 dage og indfangede dermed glimtvis øjeblikke, hvor noget opstod og noget forsvandt, øjeblikke af liv og død. Videoinstallationen *Voiceless-pitch-dark* (2014), der også blev vist på Busan Biennalen 2020, tager udgangspunkt i et tragisk færgeforlis i Sydkorea. Katastrofen indtraf om morgenen den 16. april 2014, hvor færgen MV Sewol sejlede fra Incheon mod Jeju Island i Sydkorea. Ud af de 476 passagerer og besætningsmedlemmer om bord døde 304 i katastrofen. Værket *Voiceless-pitch-dark* bestod oprindeligt af en film, seks haiku-installationer trykt på koreansk papir, spotlights og små sten. Uddragene af haikudigtene (en japansk skrivestil) udtrykker stærke følelser omsat til få ord, der her igen er oversat til tegnsprog. Haikudigtene formidles til publikum gennem abstrakte bevægelser og musik. I haikudigtene finder man strofer som "Drømme vandrer gennem tørre marker", "Brændt trækul (bælgmærkt træ), der før var snehvide grene" og "Bølgerne er kolde, og vandfuglene kan ikke sove". Værket søger at sende et budskab om trøst til ofrene og deres familier. Det øde, mørke hav, brugen af tegnsprog og skuespillernes bevægelser udgør sammen en form for hyldest, som en sørgkrans, der lægges i fællesskab for at ihukomme dem, der ikke længere er iblandt os.

Støttet af:

Billede: JANG Minseung, *Voiceless-pitch-dark*, 2014. En-kanalsvideo, sort/hvid, lyd, 25 min. Courtesy MOCA Busan Collection

Galleri ④+⑤

Words at an Exhibition 《열장의 이야기와 다섯 편의 시》 *an exhibition in ten chapters and five poems* is the title of the Busan Biennale 2020, where Jacob Fabricius (Artistic Director, Kunsthal Aarhus) was artistic director in 2019–20. The title is derived from the Russian composer Modest Mussorgsky's (1839–81) piano composition, *Pictures at an Exhibition* (1874), a sonic interpretation of ten artworks made by his friend Viktor Hartmann (1834–73). Mussorgsky transformed Hartmann's two-dimensional works into another medium: sound. By borrowing this approach of interpreting and translating, the Busan Biennale 2020 sought to transform the city into short stories, poems, artworks and sound. Through these artforms, the Busan Biennale 2020 offered visitors a chance to explore the history and the urban landscape of Busan through fictional layers. In the Busan Biennale, each text is described as a chapter similar to how Mussorgsky divided his works into ten compositions and five recurring, varied sound intermezzos. The artists were not asked to illustrate these compositions, but rather use them as a starting point or as an inspiration for their own expressions.

The following three video works are pieces shown in Busan, offering a small glimpse into *Words at an Exhibition* 《열장의 이야기와 다섯 편의 시》 *an exhibition in ten chapters and five poems* at Kunsthal Aarhus. These works represent key issues from the Busan Biennale 2020: Gender, historical trauma and urban space. Kunsthal Aarhus has collaborated with Korea several times during the last three years. Therefore, it is natural to follow up on our interest and present a small selection from the Busan exhibition here in Kunsthal Aarhus.

13.11.2020–31.12.2020: Carey YOUNG, *The Vision Machine*, 2020 Single-channel video, colour, sound, 13:27 min. Courtesy Paula Cooper Gallery, New York

What if visual culture was created and distributed by women? Evoking the idea of a female-centric vision, and developing her interest in the gaze, women and power, Carey YOUNG filmed female factory workers at SIGMA Corporation, one of the biggest manufacturers of lenses for photography and high-end cinema production. Dressed in white lab coats and wearing surgical masks, we see these expert technicians assembling and testing lenses throughout the mass production process. Repeating circular forms become hypnotic, flickering between eyes, optics and machines, whose movements and sounds seem haunting, yet quasi-militaristic. Using lenses manufactured by the workers she depicts, Young's long takes and fixed camera observe women as skilled experts, suggesting a reverse of the cinematic norms centring male subjectivity, auteurship and technical prowess. *The Vision Machine* offers a speculative fiction and self-reflexive counterpoint to films such as *Metropolis* (Fritz Lang, 1927), *Man with a Movie Camera* (Dziga Vertov, 1929) or Antonioni's *Blow Up* (1966), paying homage to women as creators capable of reversing the male-centric order of things. *The Vision Machine* developed from the significant new direction Young developed with her renowned video *Palais de Justice*, thus becoming the second in a new series of video works in which Young explores relations between women, the camera and systems of power. Carey Young's research-based practice explores the relationships between the body, language, rhetoric, and systems of power. By using tools from both conceptual art and institutional critique, she develops videos, performances, photographs and installations that often originate from an exploration of the judicial and commercial spheres.

08.01.2021–07.02.2020: Kim GORDON, *July 24, 2020*, 2020 Single-channel video, colour, sound, 6:53 min. Courtesy of 303 Gallery, New York. Video footage by JiYeon Seong / Kim Gordon

Kim GORDON is an artist, writer and founding member of the New Wave band Sonic Youth. Her visual practice, which encompasses painting, sculpture, video, performance and design, can be defined as a morphology of surface. Her work is governed by the motto 'the outside is the inside, and the inside is the outside' (a paraphrase of Gordon's 1995 song, 'Panty Lies', inspired by a quote from Andy Warhol, which states, 'Pop Art took the inside and put it outside, took the outside and put it inside'). Kim Gordon wanted to create a new work for the Busan Biennale 2020, but due to Covid19 she could not visit Korea to select actors and locations on site. Instead, Gordon sent instructions to the exhibition team in Busan. Gordon asked the team to use their hands, eyes and ears in relation to the research and the recording of her new film *July 24, 2020*. She sent short descrip-

tions and instructions like: 'Some back alley, if possible the back of a restaurant or an alley where there are noodle shops in the old part of the city. A young man/boy and girl wearing denim jackets looking at each other and then they kiss. Also, a cigarette stuck in the boy's mouth without lighting it and then giving it to the girl. The boy riding on a bus. A woman with long legs eating a donut. An old woman eating noodles. A boy sleeping. Walking thru the big shopping complex shooting the shops etc that could be longer like 10 min [...]'. These scenes were to be filmed with a smartphone in Busan, Korea. JiYeon Seong, from the curatorial team, asked friends to participate, found the locations and settings, and filmed it with her phone before sending the raw footage to Gordon, who then edited them with her own clips from California and made the soundscape. Following the tradition of punk and DIY ethics, Gordon's sneering humour is accompanied by raw aesthetics, resulting in a hallucinogenic film. Deskillling keeps things strange: Gordon morphs both the physical and the social landscape around her, making it speak her poetry.

09.02.2020–14.03.2020: JANG Minseung, *Voiceless-pitch-dark*, 2014 Single-channel video, B&W, sound, 25min. Courtesy MOCA Busan Collection

JANG Minseung works across various disciplines including sculpture, furniture design, photography, video and sound, addressing place and cultural and social issues. Jang's particular interest in historical trauma is evident in many of his works: Jang's synesthetic exhibition *The Moments* (2012) was a collaboration with musician and composer Jung Jaeil, known for his cinematic soundscapes for the movie pictures *Okja* and *Parasite*. The exhibition invited the audience to encounter the sea via media work presenting special audio-visual memories and experiences. Nature is also an important thematic and aesthetic element in Jang's work. His film *Over There* (2018) documented Hallasan and the seascapes around Jeju over a period of 1,000 days, capturing momentary glimpses of appearance and disappearance, life and death. The video installation *Voiceless-pitch-dark* (2014), presented at the Busan Biennale 2020, addresses the sorrow and tragedy of lives lost in the disastrous sinking of the MV Sewol Ferry. The disaster occurred on the morning of 16 April 2014, when the ferry was sailing from Incheon towards Jeju Island in Korea. Out of 476 passengers and crew, 304 died in the catastrophe. *Voiceless-pitch-dark* originally consists of one film, six Haiku installations printed on Korean paper, spotlights and small stones. The Haiku excerpts (a Japanese poetry style) express condensed emotions in just a few words are translated into sign language (hand movements). The Haiku poems are conveyed to the audience through abstract gestures and music. A few of the sentences in the Haiku poems are 'Dreams wander through dry fields', 'Burned charcoal (pitch-dark tree), it used to be white snowy branches', and 'The waves are cold, and the waterbirds can't sleep'. The work is an extended message of consolation to the victims and the families. The desolation and vastness of a dark ocean representing historical tragedy, the use of sign language and the gestures of the actors together constitute a tribute, a sort of wreath laid in communal sorrow and to grieve those who do not have a share in the world.

Supported by:

Image: JANG Minseung, *Voiceless-pitch-dark*, 2014. Single-channel video, B&W, sound, 25min. Courtesy MOCA Busan Collection

Galleries ④+⑤